

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.
przeciwko K. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.
z udziałem interwenientów ubocznych po stronie pozwanej: E. Spółki Akcyjnej z siedzibą w S., oraz H. z siedzibą w H.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 26 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa 1156/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3.600,- zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądza od powódki na rzecz E. S.A. w S. oraz na rzecz H. w H. kwoty po 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów interwencji.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powódka złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 stycznia 2015 r., którym Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 29 sierpnia 2011 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 495 411,34 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 października 2007 r., oddalił powództwo i apelację powódki w pozostałej części, a apelację pozwanej w całości i orzekł o kosztach procesu. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c., powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oddalającej powództwo i apelację oraz orzekającej o kosztach procesu i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w odnośnym zakresie i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie apelacji powódki, oddalenie apelacji pozwanej i orzeczenie o kosztach procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisu art. 103 § 1 w związku z art. 384 § 4 k.c. co do zakresu potwierdzenia umowy zawartej przez rzekomego pełnomocnika przy użyciu wzorca umownego w postaci elektronicznej, a ponadto

skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w zakresie podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.

Analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

W art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. chodzi o potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, w związku z czym strona powołująca się na tę przesłankę powinna wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne, wyjaśnić na czym one polegają i przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym oraz o rozbieżności o istotnym znaczeniu dla praktyki sądowej.

Skarżąca nie twierdziła, że przepis art. 103 § 1 k.c. wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, ograniczyła się do zasygnalizowania swoich wątpliwości co do tego, czy zakresem potwierdzenia, o którym mowa w powołanym przepisie powinna być objęta cała umowa, czy wystarczające jest objęcie nim elementów przedmiotowo istotnych, w szczególności jaki powinien być zakres potwierdzenia umowy zawartej przez rzekomego pełnomocnika z wykorzystaniem wzorca. Skarżąca nie wykazała jednak, że podniesione przez nią wątpliwości mają charakter poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie wyjaśniła, na czym one polegają, nie wskazała argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen ani nie ustosunkowała się do poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w powołanym wyroku z dnia 23 września 2004 r., III CK 400/03 (nie publ.), zgodnie z którym uznanie oświadczenia za potwierdzenie umowy zawartej przez fałszywego pełnomocnika wymaga potwierdzenia jej elementów przedmiotowo istotnych. Przesłanka przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została więc wykazana, tym bardziej że skarżąca nie wskazała jakie znaczenie miałyby wyjaśnienie jej wątpliwości dla rozstrzygnięcia wniesionej skargi.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżąca nie wykazała tak rozumianej oczywistości, jej wywody bowiem sprowadzają się w zasadzie do powtórzenia uzasadnienia podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 i 3, art. 99 i art. 107 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.), a w odniesieniu do drugiego z interwenientów – w związku z § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

